

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 652/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť B. M. a Š. M., zastúpených advokátom Mgr. Markom Benedikom, konateľom Advokátskej kancelárie Mgr. Marek Benedik, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, ktorou namietali porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 578/2013 a jeho uznesením zo 6. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. M. a Š. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2014 doručená sťažnosť B. M. a Š. M. (ďalej len „sťažovatelia“, resp. „sťažovateľka v 1. rade“), ktorou obaja sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a sťažovateľka v 1. rade aj základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20

ods. 1, 4, a 5 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 578/2013 a jeho uznesením zo 6. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Vo svojej sťažnosti sťažovatelia uviedli tento skutkový stav: *„Okresný súd BRATISLAVA I (ďalej len „okresný súd“, pozn.) uznesením sp. zn. 8 C 197/2012 zo dňa 30. 05. 2013 vydal predbežné opatrenie, ktorým sťažovateľom bola uložená povinnosť, aby sa zdržali konania smerujúceho k uskutočneniu akýchkoľvek búracích prác, stavebných úprav a zásahov do nehnuteľnosti - stavby súpisné číslo... a stavby súpisné číslo... zapísané na LV, k. ú., a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.*

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podali sťažovatelia odvolanie.

Odvolačí Krajský súd... o odvolaní rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, a to uznesením sp. zn. 5 Co 578/2013 zo dňa 06. 11. 2013.

Proti uzneseniu Krajského súdu... podali sťažovatelia dovolanie, ktoré Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3 Cdo 56/2014 zo dňa 13. 05. 2014 odmietol.“

3. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú:

„(1) napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože súd prvého stupňa sa v danom prípade obmedzil len na všeobecné tvrdenia, avšak bez toho, aby súd logicky odôvodnil (i) čo považuje za rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, (ii) čo považuje za podmienky dôvodnosti nároku, či a ako boli naplnené, (iii) ktoré zistené skutočnosti odôvodňovali nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy (časť III odvolania);

(2) sťažovateľ v 2. rade nie je pasívne vecne legitimovaný (časť IV odvolania);

(3) samotný výrok predbežného opatrenia je nesprávny a vykazuje vady, keď jeho formulácia je zmätočná a neprimerane zasahuje do vlastníckych práv odporcu v 1. rade (časť V odvolania).

Ani s týmito argumentmi sťažovateľov sa odvolací súd vôbec nevysporiadal, hoci niektoré v odôvodnení zmienil.“

4. Podľa názoru sťažovateľov „Krajský súd... porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože súd sa s argumentmi a dôkazmi predloženými sťažovateľmi vôbec nezaoberal, vôbec sa s nimi nevysporiadal a vzhľadom na argumenty a dôkazy predložené sťažovateľmi absentujú relevantné, dostatočné a v konečnom dôsledku presvedčivé dôvody preto, prečo odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol.“.

5. Sťažovatelia považujú namietané uznesenie krajského súdu „za také, ktoré porušuje ich právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 Ústavy SR a právo sťažovateľky v 2. rade vlastníť majetok garantované č. 20 Ústavy SR“.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... uznesením sp. zn. 5 Co 578/2013 zo dňa 06. 11. 2013 porušil právo sťažovateľky v 1. rade vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy SR a právo sťažovateľov na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 5 Co 578/2013 zo dňa 06. 11. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme a na základe zákona a za primeranú náhradu. Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak... podmienky ustanoví zákon.

8. Sťažovatelia namietali porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4, a 5 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho uznesením zo 6. novembra 2013 (pozri bod 5) z dôvodov uvedených v bodoch 3 a 4.

9. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. V prerokovávanej veci okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 197/2012 z 30. mája 2013 uložil odporcom (sťažovateľom) *„povinnosť odporcom zdržať sa konania smerujúceho k uskutočneniu akýchkoľvek búracích prác, stavebných úprav a zásahov do nehnuteľností..., zapísané na LV, k. ú., a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej...“*.

13. Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už

spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je okrem iného nesúhlas sťažovateľov s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. V tejto súvislosti tiež uviedli, že okresný súd a krajský súd sa sústredili len na formálne posúdenie predložených dôkazov navrhovateľov a neskúmali, či sú splnené zákonné dôvody na vydanie predbežného opatrenia (pozri bod 3 a 4). V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Co 578/2013 zo 6. novembra 2013 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci

ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov uznesením sp. zn. 5 Co 578/2013 zo 6. novembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil (nadväzujúc na výsledky skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu). V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľov: *„Navrhovatelia v návrhu uviedli, že navrhovatelia a odporkyňa 1 sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý v 1/2. Spoločný dvojdom postavili právni predchodcovia odporkyne 1 a navrhovatelia asi pred 30-timi rokmi, a v takomto stavebnotechnickom stave ho i bez zmien užívali. Po nadobudnutí spoluvlastníctva 1/2 týchto nehnuteľností odporkyňou 1, ktorá v dome býva spolu s manželom odporcom 2, prestalo dovtedy harmonické užívanie spoločných nehnuteľností. Bez súhlasu navrhovateľov ako podielových spoluvlastníkov začali odporcovia na spoločnom dvojdomu vykonávať zásadné stavebné zmeny. Navrhovateľom nie je stavebný zámer odporcov zrejímavý, avšak odporcovia už vykonali deštruktívne zásahy do nosného základu a nosného piliera na 1. poschodí dvojdomu a odstránili už podstatnú časť nosného múru, ktorý nesie celé zaťaženie 1. poschodia a strechy. Došlo aj k zmene vedenia plynoinštalácie a k umiestneniu plynového kotla (bez splnenia bezpečnostných noriem) v bezprostrednom susedstve garáže navrhovateľov. Odporcovia tiež stavebnými úpravami prestavali pôvodnú garáž na izbu, v súvislosti s tým, došlo k vybudovaniu okna na mieste, kde bola pôvodne garážová brána a okno pôvodnej garáže bolo prebudované na vstupné dvere. Rovnako sa zmenilo i účelové určenie pôvodnej komory (skladu), ktorú odporcovia prestavali na izbu. Výsledkom všetkých týchto stavebných zásahov odporcov je stav, že spoločná nehnuteľnosť je bez stabilných základov a má narušenú statiku. Odstránením nosnej steny a narušením nosného piliera sú osoby, ktoré sa zdržiavajú v dome, vystavené nebezpečenstvu, ktoré ohrozuje ich zdravie a život. Všetky tieto stavebné práce, ktoré sú zásadnými stavebnými úpravami podľa ustanovenia § 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka, boli odporcami vykonávané bez súhlasu navrhovateľov a príslušného stavebného úradu... Navrhovatelia sú presvedčení, že situácia je natoľko vážna, že si vyžaduje urgentný zásah*

zo strany štátu. Bez nariadenia predbežného opatrenia by mohli nastať fatálne následky, ak odporcovia zároveň neukončia stavebné úpravy a nedôjde k obnove pôvodného stavu... Navrhovatelia sa tiež domnievajú, že za tohto stavu, z ktorého vyplýva, že účastníci konania ako podieloví spoluvlastníci nerozhodli o hospodárení so spoločnými nehnuteľnosťami spôsobom určeným v ustanovení § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné predbežným opatrením dočasne upraviť pomery účastníkov až do rozhodnutia súdu vo veci samej a predísť tak možnosti vykonania ďalších neodsúhlasených zásadných úprav spoločnej nehnuteľnosti.

Súd prvého stupňa, rozhodol na základe návrhu navrhovateľov na nariadenie predbežného opatrenia, listinných dôkazov, ktoré predložili navrhovatelia spolu s návrhom, a bez vyjadrenia odporcov v tejto veci, nakoľko im súd predmetný návrh nedoručoval.

Po právnom zhodnotení všetkých skutočností (právných i skutkových) vzťahujúcich sa na vec, po posúdení všetkých skutočností uvádzaných v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľmi, dospel súd prvého stupňa k záveru, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky pre dočasnú úpravu vzťahov účastníkov konania nariadením predbežného opatrenia. Súd má za to, že navrhovatelia uniesli tzv. bremeno osvedčenia, že právne vzťahy medzi navrhovateľmi a odporcami vyžadujú dočasnú úpravu, ktorá je potrebná, aby sa v právnych vzťahoch medzi účastníkmi nevytvoril nenávratný stav, ktorý by neprimeraným spôsobom zasiahol do právnych vzťahov medzi účastníkmi.

Súd prvého stupňa sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi uvedenými v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. Z uvedeného dôvodu podľa ustanovenia § 76 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku túto skutočnosť konštatoval a v odôvodnení svojho rozhodnutia už neuvádzal ďalšie dôvody svojho rozhodnutia.

Voči uvedenému nariadenému predbežnému opatreniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporcovia. V odvolaní odporcovia uviedli, že sa súd prvého stupňa v celom rozsahu nekriticky stotožnil s neopodstatneným návrhom navrhovateľov.

Napadnuté uznesenie má byť nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Zmätočná má byť formulácia výroku napadnutého uznesenia ktorou súd prvého stupňa zaviazal odporcov, aby sa zdržali konania smerujúceho k uskutočňovaniu akýchkoľvek búracích prác, stavebných úprav a zásahov do stavieb stavby súp. č.,

postavenej na pozemku parc. č. a stavy súp. č., postavenej na pozemku parc. č., pozemku parc. č., pozemku parc. č., pozemku parc. č., zapísané na LV č., k. ú., je totiž zrejmé, že ohľadne pozemku nemožno uskutočniť žiadne búracie práce a ani stavebné úpravy, tie možno uskutočniť len voči stavbe. Samotná formulácia výroku má svedčiť o tom, že vydané predbežné opatrenie neprimerane zasahuje do práv odporkyne v 1. rade, nakoľko súd prvého stupňa zaviazal odporcov zdržať sa vykonávania akýchkoľvek búracích prác, stavebných úprav a zásahov. Takto formulovaný výrok však má vylučovať, aby mohla odporkyňa v 1. rade vykonávať napríklad bežnú údržbu, vrátane potrebných opráv alebo riešiť havarijné stavy. Neprimeranosť výroku napadnutého uznesenia má vyplývať osobitne vypuklo vzhľadom na aktuálny skutkový stav a aj vzhľadom na predložený statický posudok M. K.

Navrhovatelia nemali osvedčiť svoje tvrdenia, že odporcovia začali bez predchádzajúceho súhlasu navrhovateľov vykonávať zásadné stavebné zmeny, vrátane deštruktívnych zásahov do základu nosného piliera.

Súd prvého stupňa mal podľa názoru odporcov pochybiť, keď si osvojil neopodstatnené a neodôvodnené tvrdenie navrhovateľov o príčine statických porúch bez akéhokoľvek odborného podkladu, ktoré by toto tvrdenie aspoň osvedčilo.

Navrhovatelia návrhom nemali preukázať aké stavebné úpravy vôbec odporkyňa v 1. rade vykonala, súvislosť medzi stavebnou činnosťou odporkyne v 1. rade a údajnými poruchami stavby, čo vylučuje, aby súd mohol dospieť k záveru, že právne vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu tak ako to navrhovali navrhovatelia.

Odporcovia odvolaciemu súdu na základe nimi uvádzaných skutočností navrhli, aby napadnuté uznesenie zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. “

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcov nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď nariadil predbežné opatrenie obmedzujúce odporcov v konaní smerujúcom k uskutočňovaniu akýchkoľvek búracích prác, stavebných úprav a zásahov do stavby.

Zmyslom a právnym významom predbežného opatrenia v súdnom konaní je upraviť rýchlym aj keď dočasným spôsobom pomery účastníkov konania, aj keď nie je v plnom rozsahu zistený skutkový a právny stav prejednávanej veci. Až v konaní vo veci samej sa môže súd po vykonaní riadneho dokazovania kvalifikovane vyjadriť rozhodnutím k návrhu na začatie konania.

Ani odporcovia v odvolaní nepopreli, že nejaké stavebné, respektíve búracie práce na predmetnej nehnuteľnosti prebiehajú alebo prebiehali. Ak navrhovatelia v návrhu na vydanie predbežného opatrenia tvrdia, že tieto práce ohrozujú ich majetok a môžu viesť k nenapraviteľnému stavu, je aj podľa odvolacieho súdu daný dôvod na dočasnú úpravu pomerov účastníkov tak, ako o nich rozhodol súd prvého stupňa do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej. Vzhľadom na otázku predmetu konania, ktorou je prípadné poškodenie obydlia navrhovateľov, resp. konanie, ktoré môže mať za následok poškodenie nehnuteľnosti a obydlia navrhovateľov má nariadené predbežné opatrenie svoje opodstatnenie, pričom je daná zákonná povinnosť navrhovateľov nahradiť prípadnú škodu, ktorá by mohla odporcom vzniknúť nariadením predbežného opatrenia ak predbežné opatrenie zanikne alebo bude zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel alebo preto, že právo navrhovateľov bolo uspokojené.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15.októbra 2008 (§ 372 p ods. 1 O. s. p. zavedeného zákonom č.384/2008 Z. z.).

O trovách konania o predbežnom opatrení rozhodne súd v konaní vo veci samej v zmysle § 145 O. s. p.“

17. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení § 76 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ako aj príslušných procesných ustanovení o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového

uznesenia odvolacím súdom je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Sťažovateľka v 1. rade súčasne namietala aj porušenie svojich majetkových práv zaručených čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy už uvedeným rozhodnutím krajského súdu (pozri body 1 a 5). Predmetné porušenie označených práv však sťažovatelia napádajú v rozsahu dôvodov uvedených v súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie ústavný súd nevzhliadol. Uvedené dôvody odmietnutia sa preto vzťahujú aj na namietané porušenie práva podľa čl. 20 ústavy.

20. Ústavný súd vychádzajúc z už uvedených skutočností a záverov (bod 18) odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

21. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v sťažnosti.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je dočasnej povahy (jeho nariadenie a zánik je upravený ustanoveniami § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku), a teda nemá charakter konečného rozhodnutia vo veci samej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014